

Phần 1

Chương 1

Thẩm Hương Khê Bên Phà Nương Tử

Bên ngoài trấn Thẩm Hương bên phà Nương Tử, tương truyền là nơi danh kì Thập Nương Tử tức giận chôn bách bảo giương, phương hồn dĩ tán, diễm cốt trầm hương, thanh thiên bích ba cũng bởi truyền thuyết này mà nhuộm lớp màu yên chi.

Bên bờ phà Nương Tử, Hồng Dược đường, có vị y nữ Hoa Diễm Cốt, sắc đẹp tuyệt diễm, phong thái tuyệt mỹ, dù cho tuyệt sắc kinh thành cũng không bì kịp nàng ba phần, tuy nhiên thủ đoạn kinh doanh lại không tài, một năm không thành được mấy vụ làm ăn.

Nhưng điều kì lạ là, môn đường vắng là thế, nhưng nàng chưa từng ngưng tiền nhà.

Hàng xóm xung quanh, tam cô lục bà chụm lại với nhau, mày mò qua lại, cuối cùng mày mò được kết quả.

“Theo ta a, Hoa Diễm Cốt đó rõ ràng là treo đầu dê bán thịt chó, dược đường kia bên ngoài là tiệm buôn bán, bên trong không biết là nơi ô uế thế nào.” Tam cô từ đĩa bốc lấy một hạt đậu phộng muối, bỏ vào miệng.

“Đúng vậy.” Lục bà vội vàng hòa theo, “ngươi nói xem một người nữ nhân, không có lai lịch, không có tài gì, cả ngày nhàn nhã, sao có thể trả được tiền nhà, lại mua được áo mới trâm ngọc, hứ, chắc chắn lên làm việc không thể gặp người.”

“Hei hei.” Bát thẩm nín họ lại, cười thần bí nói, “việc này các ngươi phải hỏi ta, ta a, mắt thấy mới thật, tai nghe là giả... nói thật cho các ngươi biết, đêm hôm ấy ta trên đường đi qua cửa nhà ả họ Hoa ấy, tuy là đêm tối, nhưng nhìn thấy rõ ràng trong nhà ả, có hai người nam nhân bước ra...”

“Có soái không!” Hai mắt tam cô sáng lên.

“Là người có tiền sao?” Lục bà vội hỏi.

“Nhìn không rõ.” Bát thẩm tặc lưỡi hai tiếng, “nhưng mà một người lưng dài, cơ thể vừa rắn chắc vừa soái, bên hông còn mang theo một thanh đao, một người y phục gấm thêu, chắc là một phiến phiến thiếu niên lang. Hai người ra khỏi cửa đều cười ngửa đi, hai con ngựa ấy đẹp lắm, đen thì toàn thân đều đen, trắng thì toàn thân đều trắng cả, không lẫn một cọng lông tạp, khi chạy thì như hai cơn gió, tiếng gót ngựa vừa mới nghe thì bóng ngựa đã xa...”

Tam cô và lục bà nghe như si như say, cuối cùng dựa vào thành cửa sổ chống cằm thở dài, nam nhân tốt đều bị hồ ly tinh câu đi hết, lại tiếp tục thở dài, Hoa Diễm Cốt này dù cho là một ám kị, cũng là nữ hào kiệt của xướng môn⁽¹⁾, một đêm ứng phó hai nam nhân, một người là người trong võ lâm bóng lung vừa soái vừa rắc chắc, một người là thiếu niên lang không biết kiềm chế, ả ta cứ nhiên ngày hôm sau còn có thể còn sức chạy khắp nơi...

Theo ánh mắt của ba người họ, qua khỏi giếng chợ, người qua kẻ lại, Hoa Diễm Cốt trước tiệm sơn phấn hắt xì hơi, ngẩng đầu lên, một giọt nước mưa rơi vào mắt nàng.

Đưa tay mở dù, phía trên dù giấy dầu, mực đen mờ ảo, song lí đen tựa như đang nghịch nước.

Cầm lấy dù song ngư, Hoa Diễm Cốt trả tiền, cất hộp hoa đồng vừa chọn lại, sau đó quay lưng trở về nhà.

Hồng Dược đường nàng mở bên cạnh suối Trầm Hương, con suối này không phải nơi tốt gì. Có lẽ vì lịch sử xuất hiện một Thập Nương Tử nên nữ tử tự cho rằng mình thân mang oan khuất đều thích đến suối trầm hương nhảy suối, nhưng mà mười người thì có hết chín người đều là gào thét, đợi phu quân tình lang đến nhận lỗi bồi lễ.

Chỉ là, hôm nay vị này dường như là thật.

Hoa Diễm Cốt đứng bên suối nhìn một lúc, mới mỉm cười đi đến cạnh vị nữ tử kia, di chuyển chiếc dù về phía bạch y nữ tử, ánh mắt quan sát khuôn mặt thanh tú của đôi phương, “nếu muốn nhảy suối tự vẫn, nơi này không phải một nơi tốt... mấy năm nay những cô nương nhảy ở đây quá nhiều rồi, thuyền gia đều nấp sau những tán lá sậy kia, chỉ cần cô nương nhảy xuống, họ chỉ cần vớt lên, đưa lên thuyền, đợi phu gia hoặc người nhà đến trả tiền. Tiểu muội khuyên một câu, đừng học Thập Nương Tử, cô nương ta đã là một truyền thuyết không thể vượt qua... chí ít lúc ấy cô nương ta là nhảy suối tự vẫn, nay ai nhảy người đó sẽ là chủ nhân của câu chuyện thú vị trong trấn tháng sau.”

Vị bạch y nữ tử đoan trang thanh tú, khi nghe thấy lời Hoa Diễm Cốt, thái độ từ lãnh đạm chuyển sang mặc nhiên, hồi lâu, mới từ từ quay đầu lại, hạ giọng hỏi: “Những lời này... là thật?”

Hoa Diễm Cốt không nói gì, chỉ búng tay chỉ về phía trước.

Vị bạch y nữ tử ấy nhìn theo hướng tay nàng, nhìn thấy trong tầng tầng lớp lớp lá sen, xanh lục đáng yêu, nhưng quan sát kĩ liền cảm nhận được sát cơ từ phía, từng chiếc ghe đen nhỏ treo đầy lá sen, hoặc tự phết màu xanh lục như lá, ẩn nấp trong từng tầng lá, trên thuyền, từng người từng người thuyền phu yên lặng nằm chờ, hai mắt phát sáng nhìn về phía bạch y nương tử, chỉ đợi cô nương ta nhảy xuống, lập tức xuất hiện, vớt người cầu tài...

Bạch y nữ tử khẽ thở dài, thái độ càng thê uyen.

“Con mưa này e là nhất thời không ngừng đâu.” Hoa Diễm Cốt khẽ mỉm cười, nhìn nàng ta, lộ lúm đồng tiền nhỏ trên gương mặt, “nhà tiểu muội ở bên cạnh, tí tí có thể theo ta, không thay y phục, cũng uống một chén canh gừng xua hàn khí.”

“Ài...” bạch y nữ tử mở miệng nhưng rồi lại thôi, “người sắp chết, quan tâm gì việc đây?”

“Ra đời, hôn nhân, cái chết, đây là cả đời của một nữ nhân.” Hoa Diễm Cốt đặt cán dù song ngư lên vai, nhàn nhã nhìn gợn sóng trên mặt suối, “ra đời do trời định, hôn nhân theo lệnh phụ mẫu, đến sau cùng, thứ người chỉ có thể chọn chỉ có chết như thế nào...”

Bạch y nữ tử sững sốt, nghiêng đầu, nhìn vị hồng y nữ tử bên cạnh.

Hoa Diễm Cốt cũng đúng lúc đang nghiêng đầu nhìn nàng ta, chiếc bộ dao trên tóc rung nhẹ phảng phất như rung lên một khúc thần tiên, dung mạo của nàng mạo đoạt hoa sắc, còn kiều diễm hơn cả hoa đào trong mười dặm.

“Cả đời chỉ có thể chết một lần.” Liếc mắt nhìn vị bạch y nữ tử, nàng mỉm cười nói: “Cả đời này cô nương chỉ có thể lựa chọn có một lần này... chết vội vàng thậm chí nực cười như vậy, người có cam tâm?”

Sau thời gian một chum trà, vị bạch y nữ tử ấy ngồi trong Hồng Dược đường của Hoa Diễm Cốt.

Hoa Diễm Cốt đưa chén sứ lục trong tay cho nàng ta, bàn tay trắng như tuyết, nõn nà như không xương, không nhìn dung mạo chỉ cần nhìn bàn tay này, đã khiến người ta không khỏi rời mắt.

Vị bạch y nữ tử ấy đón lấy chén nhỏ, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm tay Hoa Diễm Cốt, sau đó thờ dãi nói: “Người ta nói trấn Trầm Hương có hai mỹ nhân, một là Thập Nương Tử dưới suối Trầm Hương, hai là Hoa Diễm Cốt cạnh bờ suối Trầm Hương... thiết nghĩ, cô nương đây chắc là chủ nhân của Hồng Dược đường này, Hoa Diễm Cốt.”

“Thật ra ta và Thập Nương Tử là trong sạch, nhưng không biết tại sao người ngoài lại thích đem hai người bọn ta đặt cùng một vị trí.” Hoa Diễm Cốt khẽ thờ dãi, uống một ngụm canh gừng, liền đặt chén gốm xuống, “Không biết tí tí xưng hô thế nào, sao lại nghĩ không thông như vậy?”

Vị bạch y nữ tử nghe thấy lời Hoa Diễm Cốt, cắn môi, hỏi lâu sau cuối cùng thờ dãi một tiếng: “Việc khuê các, vốn dĩ không nên truyền ra ngoài, nhưng cô nương cứu mạng thiếp, mặt mũi lại lương thiện, ắt hẳn là người kín miệng...”

“Đương nhiên.” Hoa Diễm Cốt từ từ đưa tay trái lên, hai chiếc vòng bích ngọc trên cổ tay va vào nhau, “Việc này ra từ miệng người, vào trong tai ta, sẽ không có người thứ ba biết được, Hoa Diễm Cốt ta thề với trời.”

“... thiếp đây là Triệu Như thị.” Bạch y nữ tử Triệu Như thị cuối cùng cũng mở miệng, mi mày hiện vẻ ai oán, nhưng vẫn lộ phong thái của một đại gia

khuê tú, “Gia phụ Triệu Khuếch, là Binh Bộ Tả Thị Lang. Năm năm trước, thiếp gả cho phú thương của bọn trấn Cố Triều Huy...”

Triệu Khuếch là ai, Hoa Diễm Cốt không biết, nhưng mà Cố Triều Huy, nàng có nghe ít nhiều.

Cố Triều Huy tuy không phải là mệnh quan triều đình, nhưng là một hào thương vang danh thiên hạ, tây xuất sái bắc, đông chí hải đảo, nơi nơi đều có thương hiệu của hắn ta. Dùng bát thiên phú quý không đủ để hình dung hắn ta, tóm lại hắn ta đi trên đường nếu giày dính phải bùn đất, thậm chí có thể không chút do dự dùng ngân phiếu mấy vạn lượng mà lau. Từ phương diện này mà nhìn, hắn ta đã có thể đạt được cảnh giới xem tiền như cỏ rác.

Còn phụ thân Triệu Như thị - Triệu Khuếch cũng thích cảnh giới này của hắn ta, ông ta tuy là tam phẩm Binh Bộ Tả Thị Lang, nhưng đã ở vị trí này được mười năm, mong muốn tiến thêm bước đường thông thiên, không thể nói chỉ có thể dùng tiền trái đường, mà bởi Cố Triều Huy tuy lai Hồ nhân⁽²⁾, nhưng trong mắt ông ta, thậm chí còn hơn cả Phan An, Tống Ngọc.

Do lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, Triệu Như thị gả cho Cố Triều Huy làm chính thất.

Là một đại gia khuê tú đoan trang hiền thực, tứ đức đều đủ, Triệu Như thị sớm đã chuẩn bị cam chịu. Bất luận phu quân tương lai là người là gà hay là trứng gà, nàng ta đều cảm thấy có thể giữ bền phận là một thê tử đúng mực.

“... nhưng thiếp yêu hắn ta, từ thời khắc hắn ta lật tấm khăn trùm đầu thiếp đã yêu hắn ta.” Triệu Như thị nói đến đây, nước mắt không ngừng rơi, “bởi vì yêu hắn ta, càng hy vọng hắn ta cũng yêu thiếp... nhưng đã hơn hai năm rồi, thiếp cuối cùng cũng phát hiện, nữ nhân tướng mạo bình thường như thiếp, hắn ta căn bản không nhìn lọt mắt, không cần nói sủng thiếp Liên Liên, chỉ cần thị tì trong nhà, ai ai cũng kiêu mị như hoa, đẹp hơn thiếp không biết bao nhiêu lần... thiếp không tranh lại, chỉ có thể hận, hận ông trời không cho thiếp khuôn mặt xinh đẹp, thiếp rất muốn đổi một gương mặt khác, gương mặt còn đẹp hơn Liên Liên kia!”

“Vậy thì đổi đi!” Hoa Diễm Cốt thổi lá trà trong chum, nhấp lấy một ngụm, nhẹ nhàng nói.

Tiếng khóc của Triệu Như thị lập tức im bật, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng.

Hoa Diễm Cốt bỏ chum trà xuống, đứng dậy rời khỏi, chính trong lúc Triệu Như thị thấp thỏm bất an không biết mình đã làm gì sai, và nên làm gì thì Hoa Diễm Cốt quay trở lại, trong tay cầm ba chiếc hộp gỗ, người chưa đến, nhưng mùi thơm từ chiếc hộp gỗ đàn hương đã bay đến, khiến cả gian tịnh thất tràn ngập hương thơm.

Ba chiếc hộp gỗ xếp thành chữ ‘nhất’, Hoa Diễm Cốt nghiêm mặt, hai tay chấp lại lẩm bẩm một hồi, mới từ từ mở chiếc hộp gỗ thứ nhất.

“A!” Triệu Như thị lòng đầy hiếu kì áp đến gần xem, kính hải hồn bay phách tán, hét lên một tiếng, ngã xuống đất, chén sứ trong tay cũng rơi xuống đất, canh gừng vãi khắp nơi.

Bên trong chiếc hộp, cư nhiên là một tấm mỹ nhân bì, mi mục như họa, hàm tiếu như sinh.

“Người, người muốn làm gì?” Triệu Như thị kính hải nhìn Hoa Diễm Cốt, phảng phất như nàng khắc sau sẽ hóa thành yêu quái ăn thịt người.

“Không phải ta muốn làm gì, mà là người muốn làm gì.” Hoa Diễm Cốt khụy trước chiếc hộp gỗ, mỉm cười nhìn nàng ta, lúm đồng tiền hai bên má, nhìn rất đáng yêu, “Giới thiệu lại lần nữa, tiểu nữ Hoa Diễm Cốt, nhà ở bờ suối Trầm Hương, là chủ nhân của Hồng Dược đường, không hề biết hành y châm cứu, duy chỉ có một kĩ phòng thân, đó là họa bì.”

Họa bì sư!

Cái tên chỉ xuất hiện trong câu chuyện chỉ có ở tuồng hát và truyền thuyết vang lên trong lòng Triệu Như thị.

Trong tiểu thuyết truyền kì, các họa bì sư luôn lưng đeo giỏ trúc, hành tẩu sơn mã, trong chiếc giỏ trúc ấy đặt từng ngăn từng ngăn hộp gỗ đàn, trong hộp là từng tấm da người, ngàn vạn loại da, yêu phi tiên triều có, danh kĩ đương triều có, hoặc nhược quán thiếu niên, phong lưu danh sĩ cũng có.

Trong tuồng hát, phiến đàn nhẹ vang, thiển ngân trầm ca. Tái hiện từng câu chuyện từng câu chuyện truyền kì, nổi danh nhất là tuồng ‘Ngọc đài xuân’, trong câu chuyện ấy một nữ tử vô diễm và một họa bì sư trẻ tuổi yêu nhau, sau này vị nữ tử ấy vào cung, bởi vì tướng mạo xấu xí, trăm việc không thuận lợi, họa bì sư liền vì nữ tử thi triển diệu thủ, thay cho nữ tử ấy một tấm da khuynh quốc khuynh thành, từ đó, nữ tử một bước lên mây, trở thành hoàng hậu, nhất thế chuyên sủng, phong quang vô tận.

“Người là... họa bì sư?” Triệu Như thị sững sờ nhìn Hoa Diễm Cốt, nhìn có vẻ như hô hấp khó khăn, phảng phất chỉ cần một câu nói của nàng là có thể phán nàng ta chết.

“Đúng.” Hoa Diễm Cốt nhướn môi mỉm cười, “Tiểu nữ, là một họa bì sư.”

Ghi chú:

1. Xương môn: trong nghề kĩ nữ.
2. Lai Hồ nhân: con lai các nước phương tây.

Chương 2

Ngàn Vàng Đồi Dược Mĩ Lang Quân

“**X**in cô nương giúp ta!” Triệu Như thị quỳ dưới đất, hành lễ trước mặt Hoa Diễm Cốt, kéo lấy tay áo nàng cứ như người đuối nước ôm được khúc gỗ trôi níu lấy không buông.

Hoa Diễm Cốt khẽ mỉm cười, lần lượt mở hai hộp gỗ đàn còn lại.

Tám mĩ nhân bì thứ nhất, là một tiểu gia bích ngọc, tuy không tuyệt sắc, nhưng thanh như liên nhụy.

Tám mĩ nhân bì thứ hai, là một giai nhân mĩ diễm, kiêu lệ vô cùng, tựa như mẫu đơn Lạc Dương.

Còn khi chiếc hộp thứ ba mở ra, hai tám mĩ nhân bì khi nãy đều thẹn không sánh bằng.

“Đẹp quá...” Triệu Như thị phát ra âm thanh kinh thán, ánh mắt rơi vào trong chiếc hộp thứ ba, nhìn si mê không rời mắt, như nữ tử vừa mắt phụng trâm thích trong tiệm châu ngọc.

Hoa Diễm Cốt sau khi nhìn nàng ta, liền đóng hai chiếc hộp trước đó lại, đẩy chiếc hộp thứ ba đến trước gối Triệu Như thị, hoa đào ngoài cửa sổ đung đưa, hình với bóng đan xen nhau, nghiêng bóng vào cửa sổ, rọi xuống mặt đất bóng của cây.

Trong bóng hình đó, một tám mĩ nhân mĩ diễm tựa đào lê nằm yên trong hộp gỗ đàn, bên cạnh trái đầy hương liệu đặc chế để ngàn năm không rữa, khoe môi của mĩ nhân có một nốt ruồi mĩ nhân, nụ cười mị, tựa như hoa yêu hồ mị ẩn trong tranh.

“Thiếp lấy cái này.” Triệu Như thị nhìn chằm chằm tám mĩ nhân bì phảng phất như bị mê hoặc, thì thầm nói.

“Được.” Hoa Diễm Cốt liếc nhìn tám mĩ nhân bì mị hoặc lòng người kia, liền nói: “Thị thiếp của một danh tướng tiền triều Khổng Nguyên, danh tính không rõ, có một tiểu danh là Hồng Tiêu. Người không hoàn mĩ, tám da này tuy tốt, bình sinh lại không như ý...”

“Không sao.” Triệu Như thị liền ngắt lời, nàng ta cầm lấy chiếc hộp, ánh mắt sáng lên từng ngọn lửa, cười như thành ma mị, “Nàng ta là nàng ta, thiếp là thiếp... chỉ cần thay được da của nàng ta, thiếp nhất định sống tốt hơn nàng ta! Thiếp có thể hơn hẳn Liên Liên, thiếp có thể có được hạnh phúc, thiếp nhất định sẽ có được Cố lang...”

“Mong là như vậy.” Hoa Diễm Cốt cầm lấy chum trà gốm xanh hồng mai, nhìn chằm chằm Triệu Như thị, “Ngàn lượng. Khi nào có đủ, khi đó hãy đến.”

Bưng trà, tiễn khách.

Nửa tháng tiếp đó, Hoa Diễm Cốt lại qua những ngày tháng không làm việc gì, cả ngày về mặt ngái ngủ, không phải ở trong viện lạc ngủ trưa thì tìm kiếm

các loại điểm tâm ngon, người ngoài nhìn vào, chỉ biết lắc đầu thảm thở dài: không chịu làm ăn.

Họ không hiểu, nàng chỉ là kén chọn khách mà thôi.

Mỗi một họa bì sư đều thế, ăn đồ ngon, mặc đồ đẹp, đối với khách của mình đều rất kén chọn.

Cho đến khi nửa tháng qua đi, bóng người Triệu Như thị mới lần nữa xuất hiện ở Hồng Dược đường, đôi mắt mong lung lười nhác của Hoa Diễm Cốt mới từ từ mở ra, phảng phất như còn chưa tỉnh.

“Đây là năm trăm lượng.” Triệu Như thị cười bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, gương mặt đằng sau tấm bạch sa lại càng thêm tiều tụy, nhưng hai gò má lại ửng đỏ như đang bệnh, vừa nói vừa thành khẩn dâng ngân phiếu cho Hoa Diễm Cốt, “Đây là số ngân lượng thiếp bán tất cả giá trang và trang sức.”

“Năm trăm lượng?” Hoa Diễm Cốt không đưa tay nhận, chỉ cười như không cười nhìn nàng ta, “Phu nhân, đây không phải thiện đường. Diễm Cốt nguyện ý nhận vụ làm ăn này của phu nhân là bởi thương tiếc cho thân thể của phu nhân. Nhưng nói cho cùng, Diễm Cốt chỉ là một người nghệ nhân, nếu đã là nghệ nhân thì cũng phải ăn cơm, mua y phục, trả tiền nhà... cho nên vẫn là mời phu nhân trả hết năm trăm lượng còn lại trước.”

Triệu Như thị lâm bẫm nhìn nàng, khó khăn mở miệng nói: “Có thể thiếu trước...”

“Những lời ta nói, mỗi chữ đều không thay đổi.” Hoa Diễm Cốt nhắm mắt thưởng trà, “Một ngàn lượng. Khi nào có đủ, khi đó hãy đến... những lời này ta sẽ không nói lần thứ ba.”

Khuôn mặt Triệu Như thị dần ửng đỏ, nàng ta ôm chặt lấy người, móng tay cơ hồ đâm vào trong thịt.

Thấy nàng ta sững đờ không chịu rời khỏi, Hoa Diễm Cốt từ từ mở mắt, định đẩy chum trà trong tay về phía nàng ta, xem như tiễn khách.

“Chờ đã.”

Một bàn tay khế ấn lấy tay Hoa Diễm Cốt, đẩy bàn tay đang cầm chum trà của nàng xuống.

Hoa Diễm Cốt nhướn mày nhìn sang Triệu Như thị, “Gần đây sắp phát sinh một chuyện lớn, cô nương hãy nghe rồi đuổi người cũng không muộn.” Lòng ngực Triệu Như thị khẽ phập phồng, dường như cựa hết trong ván này.

Hoa Diễm Cốt tay cầm cung tiễn khẽ nâng lên, ý bảo nàng ta tiếp tục nói.

“Triều đình mới sửa đổi ‘lễ pháp’.” Triệu Như thị nói, “Nam mười sáu, nữ mười ba đã có thể hứa hôn, ngoài ra... nam hai mươi, nữ mười sáu vẫn chưa thành hôn, đều do quan phủ cưỡng chế phối hôn. Cô nương, thiếp không có ý thăm dò cô nương, chỉ là... mọi người truyền nhau, cô nương nay đã...”

“Thật không may, thất tịch năm nay là tròn mười sáu.” Hoa Diễm Cốt một tay chống cằm liếc nhìn nàng ta, “đa tạ phu nhân nhắc nhở, nhưng tin tức này e là không đáng giá năm trăm lượng chứ...”

“Đương nhiên rồi.” Triệu Như thị mỉm cười, đột nhiên gọi, “Kinh Ảnh.”

“Có.” Một tiếng nói thanh lạnh vang lên.

Hoa Diễm Cốt nhìn về phía tiếng nói, mi mày thoáng qua vẻ không hài lòng.

Dù sao đây cũng là nơi của nàng, tuy Triệu Như thị thân phận tôn quý, nhưng cũng không thể để nàng ta tùy tiện như vậy. Hoa Diễm Cốt nàng tuy tuổi có chút lớn, nhưng vẫn là vân anh vị giá chi thân, đây lại là tư viên của nàng, sao có thể tùy tiện gọi nam nô vào.

Hoa Diễm Cốt cười lạnh, đang định giễu cợt nàng ta khách lớn ức chủ, thì đột ngột sững sờ.

Thập lí đào hoa tươi diễm, một vị hắc y thiếu niên từ hoa bước xuống, gió xuân thổi nhẹ, hoa rơi đầy người của vị thiếu niên.

“Người này có đáng năm trăm lượng không?” Triệu Như thị bên cạnh hỏi, “Kinh Ảnh là người giỏi nhất trong số những người bồi giá của thiếp, tướng mạo đàng hoàng, tài nghệ xuất chúng...”

Hắn đích thực là tướng mạo đàng hoàng, bóng cây nghiêng đổ trên khuôn mặt lãnh đạm của hắn, mi mày tựa kiếm, đôi mắt tựa sao, dáng vẻ đứng yên phảng phất như một thanh kiếm cổ cắm trên đỉnh núi, nhận tinh hoa nhật nguyệt, thiên địa thanh lễ, phong hoa diễm đạm, nhưng lại khiến người khác không rời được mắt.

Chỉ là Hoa Diễm Cốt thân là họa bì sư, đời này gặp qua nhiều nhất chính là các mỹ nhân của các triều các đại, người dẫu có anh tuấn hơn nữa thì trong mắt nàng chẳng qua chỉ là một tấm da mà thôi.

Nàng nhìn hắn sững sờ chỉ vì một nguyên nhân.

Vị thiếu niên này, giống sư phụ như đúc, nhiều lắm chỉ khác biệt ở mây nếp nhăn!

“... sáng sớm xem như gia nô mà sai bảo, ban đêm xem như hộ viện mà sai khiến, đợi khi ra ‘lễ pháp’ mới, còn có thể xem như phu quân ở rể⁽¹⁾ mà dùng.” Triệu Như thị lúc này hóa thân thành bà mai, chậm rãi nói với Hoa Diễm Cốt, “Nam nhân dễ sai bảo như vậy đi đâu tìm được, nếu không phải hắn xuất thân thấp kém, thì dù cho gả cho hắn thì cũng thật sự là...”

Hai chữ thấp kém khiến mi mày Hoa Diễm Cốt khẽ nhíu.

“Đủ rồi.” Hoa Diễm Cốt giương tay ngắt lời, Triệu Như thị mà còn tiếp tục nói, nàng sẽ cảm thấy thân mang trọng tội khi sư diệt tổ, “Vụ làm ăn này ta nhận, Triệu phu nhân, mời ngày mai lại đến.”

“Vây năm trăm lượng...” Triệu Như thị sừng sốt, rất không yên tâm hỏi thêm một câu.

Hoa Diễm Cốt không kiên nhẫn phủ tay: “Ngược lại ta sẽ đưa phu nhân một ngàn lượng.”

Sau khi Triệu Như thị rời khỏi, Hoa Diễm Cốt bày một bàn rượu tiệc.

Dưa nướng phúc tự, phụng vĩ vi cá, kim tơ tô tước, gà xào trên châu... bốn mươi chín món ăn món nào cũng công phu tinh xảo, hương sắc vị đầy đủ, có thể nhìn ra là món từ tay đại trù.

Kinh Ảnh lẳng lẳng ngồi trước bàn, không hề động đũa.

Hoa Diễm Cốt nhìn hần, vừa bồi rối vừa ngượng ngùng.

Một hoàng hoa khuê nữ như nàng cư nhiên mua một nam nhân...

Nếu như bị đồng môn biết được nhất định sẽ cười nhạo nàng dục cầu bất mãn, rãnh nước khó đầy⁽²⁾.

Một đệ tử gương mẫu tôn sư trọng đạo như nàng cư nhiên mua một nam nhân giống hệt như sư phụ...

Nếu như đệ đồng môn biết được, nhất định sẽ cho rằng nàng dòm ngó thân thể sư phụ nhiều năm.

Nhưng mà phiền muộn vẫn là phiền muộn, Hoa Diễm Cốt không hề hối hận khi làm vậy. Không cần nói lòng tự tôn của nàng không cho phép mình để ân sư bị người khác xem như nô tì sai bảo, dù cho chỉ là người có tướng mạo giống cũng không được, quan trọng hơn là hần có gương mặt như vậy, nếu như rơi vào tay họa bì sư có tâm địa bất chính...

Nghĩ tới đây, Hoa Diễm Cốt cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

“Ăn cơm đi.” Nàng cầm đũa nhìn về phía nam tử trầm mặc, “Đợi khi người ăn xong cơm, ta sẽ thu xếp cho người một gian phòng.”

Kinh Ảnh từ từ gạt đầu, “Bắt đầu từ món nào?”

Hoa Diễm Cốt sừng sốt, rồi đáp: “Tùy người.”

Kinh Ảnh lập tức tay trái vỗ bàn, đôi đũa bằng gỗ đỏ nhất thời bay lên, bị hần cầm lấy bằng tốc độ nhanh chóng, sau đó mỗi món đều gắp một ít...

Hoa Diễm Cốt giữ nguyên hành động cầm đũa trở mắt nhìn Kinh Ảnh.

“Không có độc.” Kinh Ảnh nhai xong món cuối cùng, lãnh đạm đưa ra lời bình, sau đó rời khỏi bàn, cung kính đứng bên cạnh.

Hoa Diễm Cốt tuy sớm có nghe nói một số thế gia trước khi dùng bữa sẽ cho gia nô thử độc, nhưng nghe thì nghe qua, đây vẫn là lần đầu tiên thấy.

“... Ngồi xuống cùng ăn.” Hoa Diễm Cốt đặt đũa xuống, năm đó nàng và sư huynh ở cạnh sư phụ chịu sự huấn luyện thép máu, nếu sư phụ không động đũa

những người khác tuyệt đối không dám động tới. Càng không cần nói để sư phụ đứng nhìn nàng ăn... Nói thật khi này Kinh Ảnh đứng dậy, nàng nuốt chút nữa thì nhảy dựng lên hô to cung tiễn sư phụ! Sư phụ tiên phúc đồng hưởng, thọ cùng thiên tề gì gì đó rồi...

“Ta... có thể ăn cơm?” Kinh Ảnh kinh ngạc nhìn nàng, phảng phất như nàng vừa nói những lời kinh thế hãi tục.

“Rốt cuộc trước kia ngươi sống như thế nào vậy...” Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ co giật, dùng đũa chỉ chỉ vào bàn, “Ngồi xuống, ăn cơm.”

Kinh Ảnh lập tức ngồi xuống, ôm lấy chén cơm ăn liên hồi.

“Ta nói ăn cơm, ngươi cũng không cần chỉ ăn cơm thôi...” tay cầm đũa của Hoa Diễm Cốt có chút run, cuối cùng cũng không nhịn được gấp một miếng thịt nướng than hồng vào chén của hắn, “Ăn thức ăn!”

Kinh Ảnh lập tức ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt rung rung như sắp rơi nước mắt: “Đây là... thịt?”

“Ừ ừ, ăn thịt ăn thịt!” Hoa Diễm Cốt bị Kinh Ảnh nhìn đến mồ hôi chảy như mưa, nàng run rẩy cầm đũa bới cơm, mỗi một đũa đều ăn trong run rẩy như vắt kiệt sức mình, ăn được hai miếng lại quý sai thần khiến gấp một món ăn cho Kinh Ảnh.

Gắp, đương nhiên là những món sư phụ thích.

Kinh Ảnh ăn cả thấy ba chén cơm, quét sạch nửa bàn thức ăn, mới no nê thở dài mãn nguyện đặt đũa xuống.

Thần sắc từ xa cách sớm đã biến mất trên khuôn mặt hắn, Kinh Ảnh dùng ánh mắt vừa hiếu kì vừa thân thiết nhìn Hoa Diễm Cốt, sau đó, đột nhiên ôn nhu cười, “Tạ Diễm Cốt chủ nhân ban cơm.”

Chủ nhân?

“Phụt...” Ngụm trà trong miệng Hoa Diễm Cốt bị phun hết ra.

Ghi chú:

1. Phu quân ở rể: nguyên bản là “nhập chuế phu quân”.
2. Hiểu ngắn gọn là thèm khát nam nhân.

Chương 3

Thử Hương Danh Vị Triệu Như

Hoa Diễm Cốt vốn định để Kinh Ảnh tạm ở nhà nàng một thời gian, đợi khi nàng có thời gian, sẽ đưa hắn đến chỗ sư phụ.

Nhưng khi nghe cách xưng hô của hắn, Hoa Diễm Cốt bất giác cảm thấy mình có thể thôi ý định ấy đi.

Nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tượng đáng sợ đó.

Hai ba cành hoa mai ngoài cửa sổ ngả bóng đan xen, hương thơm thoảng nhẹ, trắng như hoàng hôn.

Ân sư lười nhác nghiêng người ngồi trên mũ nhân tháp⁽¹⁾, ba ngàn tóc trắng tựa như tuyết đầu đông, mi mục thanh nhã như bát mực sơn thủy, đôi đan phụng nhãn đầu ý vị lướt qua Kinh Ảnh, nở nụ cười: “Người gọi Hoa Diễm Cốt là gì?”

Kinh Ảnh không chút tâm cơ trả lời: “Diễm Cốt chủ nhân.”

“Ồ?” Tiếng của ân sư kéo thật dài thật dài, cười như không cười nhìn nàng, “Hay cho một nghiệt đồ che giấu họa tâm. Thì ra, người muốn vì sư gọi người là... chủ nhân?”

Thôi được, tội danh khi sư diệt tổ không thể nào trốn cho thoát.

Sau đó, đại sư huynh sẽ tay cầm hình cụ, đuổi theo nàng đến chân trời góc bể...

“Đổi cách xưng hô.” Hoa Diễm Cốt đặt chum trà xuống, xoa xoa tâm mi, cố gắng để những hình ảnh đáng sợ đó biến mất khỏi đầu.

Kinh Ảnh thành khẩn nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Diễm Cốt tiểu mũ nhân?”

“Hỗn xược!” Hoa Diễm Cốt vỗ mạnh bàn, nước nóng trong chum tràn ra cả, “Những lời khinh bạc này là ai dạy người!”

Kinh Ảnh mặt không biểu tình: “Đối với mỗi nữ nhân cô gia đều nói vậy.”

Cô gia? Hoa Diễm Cốt nghĩ lại mới nhớ đến Cố Triều Huy, thật khó trách mà. Tên Cố Triều Huy hậu viện có ba ngàn giai lệ không nói gì, mỗi ngày hễ đến đâu cũng kết giao thêm mười bảy mươi tám người hồng nhan tri kỷ, thời gian lâu rồi, e là ngay cả tên cũng không nhớ nổi, chỉ bằng tất cả đều gọi là mũ nhân.

“Mũ nhân không được, vậy ta đổi cái khác.” Kinh Ảnh nhìn chằm chằm Hoa Diễm Cốt, thấy sắc mặt nàng khá hơn trước, lập tức đổi cách xưng hô, “Tiểu thân thân?”

Khóe môi Hoa Diễm Cốt co giật, nghĩ cũng biết đây là cách xưng hô mà Cố Triều Huy hay dùng.

“Đổi cái khác...” Nàng hết cách nói.

“Ái phi?”

“Đổi nữa.”

“Mộng cô?”

“... Đổi nữa.”

“Tiểu yêu tinh?”

“Có chết cũng không được...”

...

Sau mười mấy cái xung hô, Hoa Diễm Cốt sức cạn lực kiệt, nàng đưa tay áo che mặt, thở dài một tiếng, thảm bại nói: “Gọi ta Diễm Cốt đi.”

Một con bướm đỏ bay nhảm vào cửa rèm, vỗ nhẹ đôi cánh mỏng đầy họa tiết mỹ lệ, bay quanh ngọn nến đỏ như đang khiêu vũ.

Đèn và bóng giao hòa, trên gương mặt Kính Ảnh khẽ xuất hiện một nụ cười mỉm rất nhẹ.

“Ừ.” Hấn khẽ gọi, “Diễm Cốt.”

Đêm yên bình, có thể miễn cưỡng xem như chủ khách đều vui.

Ngày thứ hai, Triệu Như thị từ sớm đã đến bái phỏng Hồng Dục đường.

Hôm nay Hoa Diễm Cốt một thân y phục sắc liễu tay áo rộng, gấu áo thêu lá trúc xanh, tung bay trong gió mang dáng vẻ nhược liễu phù phong. Ba ngàn tóc đen dùng sợi dây trắng tuyết giữ lấy, dù cho cách ăn mặc thanh đạm tố nhã, Hoa Diễm Cốt vẫn toát ra diễm sắc.

“Người đến rồi à.” Hoa Diễm Cốt đang chợp mắt trong đình nhỏ đưa mắt lên, liếc sang Triệu Như thị.

Mặt Triệu Như thị đỏ ửng, kích động khôn cùng.

“Người không hỏi hận?” Ánh mắt Hoa Diễm Cốt lãnh đạm.

“Không, thiếp tuyệt không hỏi hận!” Triệu Như thị lập tức đáp.

“Vậy thì được.” Hoa Diễm Cốt nhìn nàng ta hồi lâu, mới mỉm cười đứng dậy, “Người theo ta.”

Triệu Như thị theo sau Hoa Diễm Cốt, hai người một trước một sau đi vào Hồng Dục đường.

Vén rèm thủy tinh ra, bước xuống bậc thềm linh lung, càng đi lòng Triệu Như thị càng kinh hãi, vốn dĩ Cố gia đã là phú quý bất tận rồi, không ngờ nơi ở của vị nữ tử trước mắt này cư nhiên sánh ngang với long cung, bảy mươi hai hạt công phẩm đông châu thiên nhiên lớn nhỏ như nhau, cư nhiên bị Hoa Diễm Cốt làm thành trướng rèm. Bậc thềm dưới chân nhìn không bắt mắt, nhưng thật ra là không nhiễm bụi trần, thậm chí phát ra ánh lưu quang, thanh lạnh mỹ lệ. Chỉ hai thứ nhìn như đơn giản này đã là hiếm có vô cùng, những thứ đặt trên giá gỗ đàn kia càng không biết lai lịch thế nào. Trước kia trong lòng Triệu Như thị còn nghi hoặc, e là mình lần này liêu lĩnh gặp phải người xấu, rơi vào trong tay kẻ buôn, nhưng nay nhìn thấy cảnh này, trong lòng Triệu Như thị yên tâm hẳn, chỉ sợ bán cả mình cũng không mua nổi một miếng gạch ngói nơi này...

“Dừng.” Hoa Diễm Cốt ngắt ngang suy tư của Triệu Như thị.

Triệu Như thị ngẩng đầu, phát hiện hai người họ đã tới trước một cánh cửa.

Ke... két một tiếng, cánh cửa đỏ ngọc được đẩy ra ra, xuất hiện trước mắt Triệu Như thị là một tấm bài vị.

Trước bài vị bày một dao giấy tể, hai bên là minh đăng ngàn năm không tắt, ánh lửa nền u u rọi sáng dòng vế đối hai bên.

Triệu Như thị ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai đôi liên màu đỏ dùng phấn vàng ghi: họa long họa hổ nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm.

Vế ngang: nghịch thiên cải mệnh.

Hoa Diễm Cốt rút một cây nhang từ bên cạnh, đốt bằng ngọn lửa của trường minh đăng, sau đó hai tay chấp trước ngực, cầm hương hỏa, cung kính một lạy.

Lư hương bằng đồng được truyền từ ngàn năm khắc hình âm văn thú thủ, trong lư bốc lên ngọn khói, mông lung che khuất gương mặt của Hoa Diễm Cốt, giờ này khắc này, tất cả mọi khí chất hương hỏa phàm trần đều lui đi, chỉ còn vế thành khẩn và kính trọng.

“Ta, Hoa Diễm Cốt.” Nàng từ từ mở mắt, âm thanh như nước suối va vào đá, “Dục dĩ tố thủ phú tân sinh⁽²⁾.”

Hai ngọn trường minh chi hỏa dưới đôi liên không gió tự động, phùng một tiếng, cháy càng sáng rực, tựa như hai con mắt hé mở.

“Thử hương, Triệu Như thị.” Hai tay cầm nhang đưa qua trán, Hoa Diễm Cốt nói, “Dục khí thử thân đối kiều dung⁽³⁾.”

Triệu Như thị sững người.

Hoa Diễm Cốt khẽ quay đầu, hỏi nàng ta lần nữa: “Ngươi có hối hận?”

Triệu Như thị bị ánh mắt sắc lạnh của nàng nhìn vào khiến sự bực bội, hung phấn, bất an trong lòng đều tan biến như mây khói, chỉ còn lại thanh tịnh.

Nàng ta từ từ quay đầu qua, nhìn về phía tấm bài vị, trên ấy là Phi Điều vẫn từ thời thượng cổ, nàng ta nhìn không hiểu, nhưng không giảm đi sự kính sợ trong lòng.

Từ từ quỳ xuống, Triệu Như thị chấp tay về phía bài vị, thành khẩn nhắm mắt: “Thiếp, Triệu Như thị. Dục khí thử thân đối kiều dung, từ nay không nguyện tào kang⁽⁴⁾, nhưng nguyện mĩ thiếp, chỉ cầu quân tâm cố liên... nhất sinh bất hối!”

Ngọn lửa trường minh đăng quỳ đi kia sau khi nghe thấy những lời này từ từ lắng lại, cứ như lão trưởng giả nhắm nghiền hai mắt, thậm chí chấp nhận lời cầu xin của nàng ta.

Hoa Diễm Cốt khẽ mỉm cười, từ từ cắm cây danh vị Triệu Như thị vào trong lư hương.

Ghi chú:

1. Ghế rộng như giường mà các vua chúa hay nhà quyền quý xưa hay dùng để nằm nghỉ ngơi.
2. Nguyên bằng tay này trao cuộc đời mới.
3. Nguyên bỏ thân này đổi dung mạo đẹp.
4. Tào khang: từ thành ngữ ‘Bần tiện chi giao mạc khả vong, tào khang chi thê bất hạ đường’ ý là bạn bè quen được lúc khó khăn không được quên, người vợ cùng chịu cực khổ khó khăn không được bỏ.

Chương 4

Tổ Thủ Họa Bì Phú Tân Sinh

Phu nhân Cố phủ Triệu Như thị mắt tích đã là chuyện của ba tháng trước.

Trong tĩnh thất của Hồng Dục đường, nữ tử một thân tố y lạng lẽ quỳ dưới đất.

Trăng như khuyên, ánh sáng rọi xuống vai nữ tử, phủ lên người nữ tử một lớp sương u sầu.

Mười hai mảnh gương đồng lãng hoa vây quanh nữ tử, mỗi mảnh đều cao tựa một người, tựa như trăng đoàn viên, ánh sáng cam vàng lượn lờ trên người nữ tử.

Hoa Diễm Cốt đứng cạnh Triệu Như thị, tay cầm kéo vàng, ‘cách’ một tiếng, tháo bỏ vải băng trên mặt nàng ta. Từng vòng từng vòng vải băng dính máu rơi xuống đất tạo nên những âm thanh ‘soạt soạt’.

“Từ từ mở mắt ra.” Tiếng Hoa Diễm Cốt khẽ vang lên.

Mi mắt khẽ động, sau đó dần run lên phảng phất như nhộng đang phá kén hóa bướm vươn rộng đôi cánh của mình.

Hoa Diễm Cốt không hỏi thúc mà chỉ đứng trước nàng ta, dùng ánh mắt xem xét từ đầu đến chân. Triệu Như thị lúc này đã mở mắt, thấy được ánh mắt của Hoa Diễm Cốt, tay đặt trên gối bất giác nắm chặt lo lắng.

“Không cần lo lắng.” Hoa Diễm Cốt khẽ mỉm cười tựa như họa sư vừa hoàn thành nét bút cuối cùng, vừa ý nhìn tác phẩm của mình, “Rất hoàn mỹ.”

Nàng vừa nói vừa chỉ vào mảnh gương đồng lãng hoa trước người Triệu Như thị. Triệu Như thị khẽ ‘a’ một tiếng, sau đó vội vàng khuy gối trước gương, ngón tay thon dài chạm vào mặt gương.

Lê hoa đài vũ tranh yêu diễm, thược dược lòng yên sinh mị trang.

Nữ tử trong gương yêu diễm vô song, sự mị hoặc của nữ tử ấy toát ra từ mỗi phân cốt mỗi phân thịt, mỗi cái nhìn mỗi nụ cười, nếu là phi ất là nhất đại gian phi, nếu là thiếp ất được cả đời chuyên sùng.

“Đây chính là thiếp, đây chính là thiếp...” Triệu Như thị si mê ngắm người trong gương, hai dòng nước mắt không kìm được tuôn rơi, “Đúng vậy rồi, đúng vậy rồi... có gương mặt này, Cố lang nhất định thích thiếp...”

Hoa Diễm Cốt bất động thanh sắc nhìn Triệu Như thị.

Triệu Như thị vốn dĩ trời sinh thanh tú, tuy nét đẹp chỉ là trung thượng, nhưng mi mục toát ra khí chất ai oán khiến người khác không khỏi thương tiếc, nay khí chất này đã hoàn toàn bị khí chất yêu mị của tấm mỹ nhân bì này áp chế mất, e là nay ngay cả bản thân nàng ta cũng không nhận ra được mình nữa.

“Thứ nhất, người ta mãi mãi không gặp lại.” Hoa Diễm Cốt đột nhiên mở miệng, “Họa bì đã xong, duyên phận đã tận.”

Triệu Như thị vẫn nắm chặt mảnh gương lảnh hoa, khi nghe thấy lời của Hoa Diễm Cốt cũng chỉ để tâm ‘ừ ừ’ hai tiếng.

“Thứ hai, giữ kín bí mật.” Bộ dạng Hoa Diễm Cốt như đang thi hành công vụ, Triệu Như thị tuy không nghe nhưng ba thiết luật này nàng cần phải nói hết, “Ta sẽ không tiết lộ người là Triệu Như thị, người cũng không được tiết lộ việc ta là họa bì sư.”

“Thứ ba, lấy da đổi da.” Cuối cùng Hoa Diễm Cốt nói, “Tấm da trước kia của người, nay thuộc về ta, từ nay không liên quan gì đến người nữa.”

“Cái gì?” Triệu Như thị cuối cùng cũng hồn về với xác, nhú mày nhìn Hoa Diễm Cốt với vẻ lo lắng, “Việc này, có lẽ không ổn...”

“Có gì không ổn.” Hoa Diễm Cốt cười lãnh đạm.

Nhìn tấm da theo mình hơn hai mươi năm đang ngâm trong nước thuốc, mi mày ai oán, tựa như sống, phảng phất sẽ mở mắt ra bất cứ lúc nào. Sự mừng rỡ khi này lập tức biến mất, Triệu Như thị run người, quay đầu sang Hoa Diễm Cốt, “Cô nương, chi bằng ta trả thêm ngân lượng cho cô nương, cô nương hãy đốt nó đi đi...”

“Dùng da đổi da, từ xưa đã vậy, nếu người không đồng ý ta sẽ giúp người đổi lại da.” Hoa Diễm Cốt ngắt lời, “Nếu chỉ lấy đi không bỏ ra, chớp mắt là không còn da có thể vẽ, không lẽ ta phải đến các năm mò chọn da sao?”

“Cái gì?” Triệu Như thị kinh ngạc, “Ý cô nương là... sau này cô nương sẽ bán da của ta cho người khác sao?”

“Da năm nay phong kín, chỉ ít phải đợi năm mươi năm nữa mới sử dụng.” Hoa Diễm Cốt dùng ánh mắt người ngoài ngành nhìn nàng ta, “Mĩ nhân như rượu ngon, đều phải dùng thời gian để ngâm ra vị thơm.”

Năm mươi năm... nghe thấy con số này Triệu Như thị mới tạm yên tâm.

“Cứ vậy đi.” Hoa Diễm Cốt quyết đoán kết thúc cuộc nói chuyện, điều thứ nhất trong sổ tay họa bì sư nàng biểu hiện không chút sai sót, một khi đã vẽ xong da, cả hai từ nay về sau như người xa lạ, “Mặc y phục vào, đi theo ta.”

Triệu Như thị ôn thuận ‘ừ’ một tiếng, không để tâm sự xa cách của Hoa Diễm Cốt. Tóm lại, nàng ta có được thứ mình muốn rồi.

Triệu Như thị vừa mặc y phục vừa thưởng thức băng gân ngọc cốt của mình, nụ cười hạnh phúc khẽ nở trên gương mặt. Nàng ta cơ hồ đang nhìn thấy tương lai mỹ mãn của mình và Cố Triều Huy, nắm chặt tay nhau cùng sống đến già...

Tóc đen vén nhẹ, hải đường tân y, Triệu Như thị ăn mặc qua loa đã yêu diễm tựa hồ. Khí chất vốn có của nàng ta nay đã bị tấm da yêu diễm che đi mất, nếu nói nam nhân lúc trước nhìn thấy Triệu Như thị có thể từ trên người nàng ta nhìn thấy u lan và lãnh nguyệt, vậy thì nay nam nhân nhìn thấy nàng ta chỉ có thể liên tưởng đến một thứ - giường.

Hoa Diễm Cốt đưa Triệu Như thị ra khỏi tĩnh thất, hai người một trước một sau tựa như hôm nọ, bước lên thêm linh lung vén rèm thủy tinh.

Ra khỏi Hồng Dược đường, một chiếc xe ngựa đã đợi sẵn ở đấy.

Tướng mạo bây giờ của Triệu Như thị căn bản không thể giương cờ đánh trống xuất hiện ban ngày, nếu không sẽ gây ra náo loạn. Duy chỉ có thể nhân lúc đêm khuya vắng lặng đưa nàng ta rời khỏi.

“Ân nghĩa của cô nương suốt đời khó quên.” Triệu Như thị cúi người.

Hoa Diễm Cốt ‘ừ’ một tiếng, đưa ngân phiếu một ngàn lượng và giấy chỉ đường cho nàng ta, nói: “Đây là phí chuộc thân cho Kinh Ảnh, từ nay về sau, hấn và Triệu phủ không còn dính líu.”

Triệu Như thị không khước từ, không có tiền khó hành sự, dù cho nàng ta là đại tiểu thư khuê các cũng hiểu được đạo lý này. Lại một hồi ngàn ân vạn tạ, Triệu Như thị thu lấy ngân phiếu, chiếc xe ngựa chở nàng ta vội vã lên đường rất nhanh đi ra khỏi trấn Thẩm Hương.

Nhưng Hoa Diễm Cốt biết, sự rời khỏi của nàng ta, chẳng qua là để tìm một thời cơ thích hợp để quay trở lại. Và thời cơ này rất nhanh sẽ đến.

Tháng bảy nóng nực, triều đình chính thức ban bố tân pháp, nam mười sáu nữ mười ba đã có thể hôn phối, ngoài ra, nam hai mươi nữ mười sáu vị hôn, đều do quan phủ ra mặt cưỡng chế phối hôn.

Nhất thời trấn Thẩm Hương gà bay chó nhảy, những người chưa vợ qua từng ngày thấp thỏm. Nguyên nhân không ngoài việc Sở quốc vốn nam nhiều nữ ít, có một số làng hẻo lánh, mấy huynh đệ cùng cưới một thê tử cũng là việc bình thường, tuy quan phủ phối hôn có thể giải quyết vấn đề của một số người nhưng cũng tạo ra càng nhiều vấn đề khác. Ví như những người may mắn có lẽ phối được quả phụ xinh đẹp, còn những người không may thì không chừng lại được người vừa già vừa xấu, từ nay như mẹ già mà cung phụng...

Trông tốt không lo trông tốt, bán đậu phụ cũng không bán đậu phụ, bày hàng cũng không bày nữa, mọi người đều bận đi cưới thê tử. Những lúc như

vậy, bất kể có mỹ mạo hiền thực hay không, chỉ cần là nữ nhân, đều có thể hát khúc ca yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Kết quả là tiệc hỷ ở trấn Thẩm Hương từng cái từng cái liên tục diễn ra, vài đả pháo nổ đưa quả mật tiền trong tiệm nhất thời hết sạch.

Hoa Diễm Cốt không ăn đồ ngọt không sống nổi nên vội vã dậy từ sớm, bồi cạnh là vị hắc y thiếu niên, đến tiệm bán mật tiền⁽¹⁾ giành cả đống diễm tâm về nhà.

Trên đường về hai ba hàng người đi ngang qua Kinh Ảnh, hễ là thiếu nữ kiêu lệ đều quay đầu cười e then, sau đó liền thấy Hoa Diễm Cốt lạnh lùng quay đầu, khẽ vén tấm khăn trắng mím cười diễm lệ - ngã hoa khai hậu bách hoa sát⁽²⁾...

Thân là một đệ tử gương mẫu, nàng không chấp nhận bất kì son phấn phàm tục quyến rũ ân sư, dù là người có gương mặt giống ân sư cũng không được.

Kinh Ảnh đứng cạnh nhìn bóng người chạy khỏi của đối phương trầm tư suy ngẫm.

“Sao? Ưng ý tiểu cô nương nào rồi?” Hoa Diễm Cốt cười hỏi.

“Nhiều nữ nhân quá.” Ánh mắt diễm tĩnh của Kinh Ảnh lướt qua đám nam nhân đứng bên đường, giọng thờ ơ, “Nhiều tên ế vợ.”

Hoa Diễm Cốt sững người, nàng liền hiểu ra, “Người có tiền lấy được nhiều thê thiếp, người không có tiền không lấy được thê tử. Người có tiền ăn sung ngồi sướng, người không có tiền không mua nổi một mẫu ruộng. Trấn Thẩm Hương tuy trước nay không thiếu nữ nhân, nhưng những người nữ nhân này từ tứ phương tám hướng tập trung đến đây không phải vì giúp quan phủ giải quyết vấn đề ế vợ. Mục tiêu của họ chỉ có một, đó là gả vào Cố phủ.”

Nói rồi, tay cầm quạt của Hoa Diễm Cốt khẽ chỉ về phía cuối đường, Kinh Ảnh liền nhìn theo, một nam tử khoảng chừng ba mươi đứng đấy, thân mặc bách hoa điệp y đỏ tươi, mắt như đậu xanh, bộ dạng phóng đãng, chiếc mũi vá rượu không ngừng ngửi ngửi những nữ tử qua đường. Kì lạ là vậy, nhưng những nữ tử ấy không những không trốn hấn ta mà ngược lại còn cười đùa dùng quạt vỗ vỗ mặt hấn ta.

“Đó là những kẻ hái hoa của Cố phủ, cũng chỉ có Cố Triều Huy mới ra tiền nuôi những kẻ như vậy.” Hoa Diễm Cốt khinh cợt nói, “Công việc mỗi ngày của họ là đi khắp nơi tìm mỹ nữ, sau đó cho họa sư vẽ lại mỹ nhân đó để Cố Triều Huy chọn. Cố Triều Huy đôi với nữ nhân trước nay đều rộng lượng, nếu như được chọn, nhất định cả đời phú quý... ta nghĩ, Triệu Như thị chắc cũng lên vào đám người đó.”

“Hóa ra là vậy...” Kinh Ảnh quay đầu lại, nghiêm túc nói với Hoa Diễm Cốt, “Diễm Cốt thật là thông minh.”

Hoa Diễm Cốt sững người lặng nhìn Kinh Ảnh.

Giây phút ấy nàng phảng phất như trở ngược thời gian, quay về lúc còn bên ân sư, người xoa đầu nàng khẽ mỉm cười: “Tiểu Diễm Cốt, con thật thông minh... quả nhiên để con kế thừa nghề của sư phụ được rồi, so với con, đại sư huynh con chỉ là con khỉ trong đầu chỉ toàn là chuối.”

Đêm hôm đó, nàng bị đại sư huynh xử lí một trận rất thảm... rất thảm...

“Diễm Cốt sao vậy?” Kinh Ảnh hỏi.

Hoa Diễm Cốt run lạnh hồi thần, có chút mơ hồ nhìn gương mặt Kinh Ảnh... còn có gói lớn gói trong tay hắn, tội khi sư diệt tổ bỗng chốc dâng lên, để cảm giác ấy biến mất, nàng chỉ có thể gượng gạo nói: “Để ta giúp ngươi.”

Kinh Ảnh quay đầu lại, nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên nói: “Đưa tay.”

Hoa Diễm Cốt bèn đưa tay. Kinh Ảnh mở một góc gói giấy dầu, sau đó lấy ra vài hạt táo đỏ, mặt biểu cảm nói: “Ăn đi.”

“Ồ...” Hoa Diễm Cốt bỏ táo đỏ vào miệng nhai nhai nhai... Đợi chút! Nàng đâu phải thèm ăn đâu! “Ta nói, ta mang chút ít giúp ngươi.” Hoa Diễm Cốt quay đầu lại nói.

Kinh Ảnh lại nhìn nàng, bước đến gian hàng nhỏ bên đường lấy một tấm giấy dầu. Ngón tay thon dài linh hoạt gấp tấm giấy dầu màu nâu ấy thành đóa hoa sen, sau đó mỗi gói mật tiên mở một góc, đổ ít thức ăn ra. Quế viên, quả hạt, hạt đào, táo đỏ, bánh xốp như ý, bánh cát tường... thoáng chốc chắt đầy hoa sen giấy, đỏ đỏ xanh xanh rất là đẹp mắt.

“Ăn đi.” Kinh Ảnh đưa hoa sen chứa đầy mật tiên đến trước mắt Hoa Diễm Cốt điềm tĩnh nói.

“Ồ...” Hoa Diễm Cốt đưa tay, ngón tay mềm mại lướt qua ngón tay chai sạn của hắn, hoa sen từ tay Kinh Ảnh trượt vào lòng bàn tay Hoa Diễm Cốt.

Kinh Ảnh cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt ngàn năm tĩnh lặng như nước cơ hồ nở nụ cười rất nhẹ. Hoa Diễm Cốt mắt nhìn hắn tay cầm lấy quế viên bỏ vào miệng, trong lòng không ngừng thở dài, nàng thật sự không phải đang thèm ăn mà...

Bạn quân du, đông phong thổi quá ngọc tao đầu.

Thanh sam bạc, kinh hồng nhất tiêu rước phong lưu.

Hai người vai sánh vai cùng bước đi tựa như đôi tài tử giai nhân trong cuộn họa đồ. Sau lưng họ, vài nam nhân tâm lĩnh thần hội nhìn nhau gật gật đầu.

Ghi chú:

1. Mật tiên: mứt, đồ ngọt.
2. Hoa tôì khi nở hơn hẳn trăm loài hoa khác.